

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 127/2020
01.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА, из ..., коју заступа као пуномоћник Предраг Кнежевић, адвокат из ..., ул. ... број ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4у 288/2020 од 29.09.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 01.12.2020. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 288/2020 од 29.09.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач АА је 22.10.2020. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног Р4у 288/2020 од 29.09.2020. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 6У 20410/19, као неоснован. Истим решењем одбијен је и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

У жалби се наводи да је Управни суд погрешно закључио да није повређено право предлагача на суђење у разумном року, иако је подношењем тужбе у управном спору претходио управни поступак по захтеву Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда од 02.06.2008. године. Предлагач указује да је у судској пракси Врховног касационог суда изнет став да поступак покренут пред управним органом и управни спор поводом тог поступка представљају интегралну целину. Стога предлаже да Врховни касациони суд усвоји жалбу, преиначи првостепено решење и утврди да је дошло до повреде права на суђење у разумном року, те да предлагачу досуди трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року,

којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда 6У 20410/19 и Р4у 288/2020 утврђене су следеће чињенице и околности: да је Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда 02.06.2008. године поднела надлежној Служби за катастар непокретности захтев за упис права коришћења на кат. парц. бр. .../... и .../... КО ... у корист Дирекције; да је у поступку по наведеном захтеву Служба за катастар непокретности Београд донела решење 13.11.2010. године, које је поништено решењем Републичког геодетског завода од 20.03.2017. године; да је Служба за катастар непокретности Врачар 04.07.2018. године донела ново решење, којим је дозвољен упис права својине у корист Града Београда са уделом од 1/1 на згради број ... (дворишна у дну плаца лево) постојећој на кат. парцели број .../... КО ..., на стану број ... (једна соба) корисне површине 9 м², у приземљу зграде, постојеће на кат. парцели број .../... КО ..., као и права својине на предметној катастарској парцели, а на којим непокретностима се као власници односно корисници воде ББ, ВВ и ГГ; да је АА дана 23.08.2019. године поднела жалбу против наведеног првостепеног решења, а дана 24.12.2019. године и тужбу Управном суду због недоношења решења по њеној жалби од 23.08.2019. године; да је суд у року од 30 дана од дана пријема тужбе, дана 23.01.2020. године, наложио пуномоћнику тужиле да, у року од 15 дана од дана достављања решења, достави суду уредно пуномоћје за заступање тужиле у управном спору, по ком налогу је поступљено 13.02.2020. године; да је суд налозима од 04.03. и 26.04.2020. године од туженог органа тражио достављање одговора на тужбу и списе предмета; да је тужени орган 05.10.2020. године доставио суду одговор на тужбу, којим је обавестио суд да је по жалби тужиле донето решење 24.07.2020. године, након чега су списи предмета достављени првостепеном органу ради уручивања наведеног решења странкама у поступку.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Управни суд је ожалбеним решењем одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда 6У 20410/19 са образложењем да од подношења тужбе 24.12.2019. године до подношења приговора 04.08.2020. године није протекао дуг временски период који би довео до повреде права на суђење у разумном року. У образложењу се, такође, наводи да су судије дужне да предмете решавају по редоследу њиховог пријема, у складу са обавезом прописаном чланом 177. Судског пословника, при чему предмет спора није хитне предмете и не захтева приоритетно решавање. У образложењу ожалбеног решења се истиче да је Управни суд предузимао радње у претходном поступку како би створио предуслове за одлучивање у овој управној ствари, па је тако 23.01.2020. године наложио пуномоћнику тужиле достављање пуномоћја за заступање у овом предмету, а дописима од 04.03. и 26.04.2020. године од туженог органа тражио достављање списка предмета са одговором на тужбу. С обзиром на то да период након подношења тужбе није пратила неактивност суда и да одлука у предмету није донета из објективних разлога због непостојања процесних претпоставки за одлучивање, Управни суд је оценио да у предметном управном спору није повређено право предлагача на суђење у разумном року.

Имајући у виду све чињенице и околности овог случаја које су од значаја за доношење одлуке, Врховни касациони суд налази да је правилно поступио судија Управног суда када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда 6У 20410/19. У ожалбеном решењу размотрени су сви битни чиниоци који утичу на оцену дужине трајања судског поступка у управном спору у смислу члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Предмет управне ствари поводом кога је предлагач АА поднела тужбу у управном спору, који се односи на упис у катастру непокретности, по закону се не мора хитно решавати, а предлагач није указао на постојање таквих околности, нити је доставио доказе на основу којих би се могло закључити да се ради о предмету који захтева приоритетно поступање суда. С обзиром на то да је Управни суд преоптерећен великим бројем нерешених предмета, тај суд, у складу са стандардима изграђеним у пракси Европског суда за људска права, може одступити од обавезе решавања предмета по редоследу пријема, која је иначе прописана чланом 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09 ...39/16), само у случају када треба да реши предмете који су по закону хитни или имају посебан значај за странке у поступку.

У жалби се основано наводи да је у пракси Врховног касационог суда изражен став да поступак покренут пред управним органом и управни спор поводом тог поступка представљају интегралну целину. Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предмета суђења, а поред осталог и целокупно трајање поступка. Стога, уколико странка тражи заштиту права на суђење у разумном року у управном спору указујући на дуго трајање поступка у целини, као што је то у овом случају учинио предлагач, не сме се занемарити трајање управног поступка који је претходио подношењу тужбе. Међутим, мора се имати у виду да дужина управног поступка у многome зависи од активности странке у том поступку. У пракси Европског суда за људска права се истиче да је подносилац представке дужан да покаже марљивост у поштовању и извршавању процедуралних захтева који су релевантни, да се уздржи од било каквих тактика

одлагања, као и да искористи могућности које су му пружене домаћим правом за скраћивање поступка (стандард изражен у ставу 35 пресуде Европског суда за људска права од 07. јула 1989. године у предмету *Union Alimentaria Sanders S.A. protiv Španije*, број представке 11681/85).

Одредбом члана 19. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) прописано је да ако другостепени орган, у року од 60 дана од дана пријема жалбе или у законом одређеном краћем року, није донео решење по жалби странке против првостепеног решења, а не донесе га ни у даљем року од седам дана по накнадном захтеву странке поднетом другостепеном органу, странка по истеку тога рока може поднети тужбу због недоношења захтеваног акта.

У овом конкретном случају, управни поступак за упис права својине на непокретностима покренут је по захтеву Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда 02.06.2008. године. Управни поступак који се узима у обзир приликом оцене повреде права на суђење у разумном року предлагача отпочео је тек онда када је предлагач АА ступила у тај поступак подношењем жалбе 23.08.2019. године. Тужбу због ћутања управе прописану чланом 19. став 1. Закона о управним споровима предлагач АА је поднела 24.12.2019. године, иако је у складу са законом прописаним роковима то могла да учини раније, а уредно пуномоћје за подношење тужбе суду је достављено 13.02.2020. године. Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да ни дужина трајања управног спора, нити укупно трајање управног поступка и управног спора у односу на предлагача не оправдавају тврдњу да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року. Ово утолико пре што предлагач АА није користила законске могућности за скраћивање управног поступка ранијим подношењем тужбе због ћутања управе.

Приликом оцене да у предметном управном спору није повређено право предлагача на суђење у разумном року, Врховни касациони суд је имао у виду и то да је Управни суд предузимао радње како би обезбедио процесне претпоставке за одлучивање о поднетој тужби, јер је благовремено наложио пуномоћнику тужиле, овде предлагача, да уреди поднету тужбу, а затим се два пута обраћао туженом органу налазима за достављање одговора на тужбу и списка предмета.

Полазећи од изложеног, Врховни касациони суд је, на основу члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни касациони суд је одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић